

			<u>פרק שלישי</u>
<u>הנושא</u>	<u>המקרה</u>	<u>הדין</u>	<u>הטעם</u>
א) צידה ביו"ט ונתנית מזונות	1) ביברים מחוסרי צידה – 2) ביברים שאינו מחוסר צידה		שלא נחשב ניצוד ועומד, וצידה אסורה כקצירה
			שנחשב כניצוד ועומד, ומותר לשחטו
ב) ספק ניצוד ביו"ט	לחכמים לרשב"ג		רק אם ודאי ניצוד מעיו"ט
			דספק מותר. רק אם ודאי ניצוד ביו"ט אסור.
ג) שחיטת מסוכנת	אם לא יכולים להנות ביו"ט – אם אפשר לאכול כזית צלי – <u>לר"ע</u> אף 1) כזית חי 2) ממקום השחיטה		דמלאכה שלא לצורך יו"ט אסור אפי' שיפסיד
			דגם כזית צריך שחיטה, (וצלי זה האכילה המהירה ביותר)
			לר"ע אף כזית חי ממקום שחיטה שאי"צ צליה ואי"צ הפשטה
ג) הבאת הבהמה השחוטה	במוט ומוטה בידיים, איברים		בפרסום וזלזול בכבוד יו"ט
			כפי הנצרך לצורך יו"ט
ד) בכור שנפל לבור	לר' יהודה: ירד חכם ויבדוק (אך אסור להעלותו קודם לכן) לר' שמעון: מום שלא נבדק מעיו"ט		כיון שהמום מעיו"ט היה דעתו עליו
			שנראה כמתקנו ומכשירו לאכילה
ה) טלטול נבלת בהמת קדשים וחלה שנטמאת	ביהמ"ד השיבו לרבי טרפון		שאינה ראויה לכלום. לא לכלבים ולא להסקה. שאין מבערין קדשים ביו"ט. ואין מאכילים לכלבים.
ו) חלוקת בהמה ביו"ט	להמנות בסכום כסף לכתחילה – לחלק אם כבר נמנו מעיו"ט		נראה כמסחר
			שאינו מזכיר סכום כעת רק מחצה ושליש
ו) שקילת בשר בכלי	משקל סתם כנגד כלי – לר' יהודה לחכמים		מעשה חול
			אינו נראה כמעשה חול
			שאסור להשתמש כלל במאזנים אפי' לשמרו
ז) שקילת בשר ביד	אם מזכיר "בדינר" רק חלוקה "בערך"		אצל טבח זה גם שקילה
ז) השחזת סכין	במשחזת להשיאה ע"ג חברתה		מתקן כלי
			שינוי. (בגמ' משום שרק מעביר השמנונית)
ח) קנין שאר דברים במידה	בכלי מידה רגיל בכלי שאפשר למדוד בו אך כעת אין מודדין בו- לר' יהודה – ולחכמים		נראה כמסחר
			שאינו נראה מסחר להדיא
			שהוא ג"כ מידה ואסור

במנין	ביצים ואגוזים גם אצל חנווני	שכך הדרך למנות גם בבית
מעשי אבא שאול בן בטנית	<u>ממלא מבערב את מידותיו</u> ב: יו"ט	מפני איסור מידה
	לאבא שאול - בחוה"מ	ביטול ביהמ"ד
	להכמים - גם בחול	חשש גזל של מיצוי המידות
<u>פרק רביעי</u>		
(א) הבאה ביו"ט	<u>כדים</u> – בסל וקופה על כתפו וביד <u>תבן</u> – בקופה מופשלת לאחוריו להביא בידו	נראה כמעשה חול בשינוי (ואם א"א לשנות מותר – רע"ב) שמוכח שהוא לצורך יו"ט נראה כמעשה חול שינוי וכנ"ל
(א) שימוש במה שלא הוקצה לכך מעיו"ט	בערימת תבן: בעצים שבמוקצה: <u>עצים מהשדה</u> , המכונס: מהשדה, מהמפוזר: מהקרפף: סמוך לעיר: לר' יהודה + נעול במנעול לר' יוסי: סמוך לעיר אפ"י פתוח או נעול במנעול אפ"י רחוק	לא סבר מוקצה שמוקצים מחמת חסרון כיס שעומדין לבנין דעתו עליהם שלא היתה דעתו עליהם, כי שמא אינם שם דעתו עליהם כיון שמשתמרים דעתו עליהם
(ב)		
(ב) נטילת עצים מסוכה	ממחובר לסוכה מהסמוך לה	איסור סותר אין בטלים לדופן ואינו סותר
(ג) ביקוע עצים מהיכן	מקורות המוכנות לבנין: מקורה שנשברה ביו"ט:	מוקצה מחמת חסרון כיס בין השמשות היה מוקצה דחסרון כיס
(ג) צורת הביקוע	קרדום מגרה מגל: בקופיץ	כלי אומן הם ונראה כעושה מלאכה בכלי המיועד לחיתוך בשר ואינו נראה כמלאכה
(ג) פירות שבבית סתום ונשבר	אם נשבר מעצמו: ליטול ממקום השבר לשבור ביד לר"מ אף לשבור בידיים	כיון שהלבנים אינם מחוברות בטיט אלא רק מסודרות, הוי סותר דרבנן. ואינו מחשיב הפירות למוקצים. כיון שהוי סותר סותר דרבנן לצורך אוכל נפש – מותר.

שעושה כלי		הכנת נר מגוש חימר עשית פחמין: חיתוך פתילה: לר' יהודה להניחו ב-2 נרות ולהדליק באמצע ויחלק מעצמו לשניים	ד) עשיית כלים ביו"ט
שעושה כלי			
שעושה כלי			
דלא מוכח שעושה לתיקון אלא להדלקה			
עשית כלי (מכשירו למ"ד אוכל נפש: אסור)		שבירת חרס וחיתוך נייר לצלית מליה גריפת תנור מטיט שנפל בו: לכבוש ולסדר בלי לגרוף: להעמיד 2 חביות זו ע"י זו:	ה) כנ"ל
עשית כלי (מכשירו למ"ד אוכל נפש: אסור)			
כי א"א לאפות בלי לעשות כך			
נראה כבונה			
עצים רק להסקה עומדים, ולשאר תשמישין הם מוקצין		לסמוך את הקדירה או הדלת:	ה) שימוש בעצים לא להסקה
שנראה כמוליך בשוק		הנהגת בהמה במקל: ולר"א בר"ש:	כנ"ל
כל מה שבבית ובחצר נחשב מוכן		לר"א ליטול קיסם לחצוץ שיניים: קיסמים מהחצר להדליק <u>לחכמים</u> : רק משלפניו ורק להדליק לחצוץ שיניים אף מלפניו: מהחצר אף להדליק:	ו) כנ"ל
בין להדלקה בין לחצוץ שיניים			
רק משלפניו היה דעתו עליהם			
ועצים להדלקה קיימי			
מהחצר טורח לאספם ואין דעתו עליהם			
כיון שמוליד אש דומה למלאכה		להוציא אש חדשה: ממים, מעפר, מעצים ואבנים ליבון רעפים חדשים כדי לצלות בהם	ז) הבערת אש
שמתקנם			
צריך להזמין איזה מהם יאכל ביו"ט, כי בסתמא עומדים להשאר זמן רב		<u>מוקצה שבו פירות שעומדים להתיבש</u> בלי הזמנה הזמנה כללית בפה: לר"א לחכמים	ז) הזמנת דברים לאכילה ביו"ט
ומדין ברירה			
שאין ברירה וחייב לבדוק			
			<u>פרק חמישי</u>
שאינו טרחה רבה		להשיל דרך ארובה דרך חלון כיסוי פירות וכדים מפני הדלף כלי תחת הדלף: (ואף לשפכו כשיתמלא)	א) הצלת פירות מנזק ביו"ט
שהוא טרחה ביו"ט			
מפני הפסד התירו, שאינו טרחה כ"כ			
בדלף נקי, שאינו מבטל כלי מהיכנו (תויו"ט)			

		הכלל: מה שחייבים עליו בשבת למרות היותו: רשות, שבות, מצוה חייבים עליו ביו"ט.	איסורים ביו"ט למרות שיש בהם מעט מצוה
גזירה שמא יתלוש זמורה		לעלות באילן	(ב)
גזירה שמא יתלוש זמורה כדי להנהיגה		לרכוב על בהמה	
שמא יכין חבית של שייטין		לשוט על המים	
שמא יתקן כלי שיר		מטפחין מספקין מרקדין	
שמא יכתוב	\	לדון לקדש לחלוץ לייבם ואינו מצוה גמורה כי: לדון לקדש לחלוץ ולייבם	(ב) מעט מצוה אך עדיין רשות
יש דיין גדול ממנו בעיר			
יש לו אישה ובנים			
יש אח גדול ממנו			
דומה למקח וממכר		מקדישין מעריכין מחרימין הפרשת תרומות ומעשרות	(ב) מצוה אך לא חובה בשבת
נראה כמתקן הפירות			
שקנין שביתתם עם הבעלים		להוליך בהמה וכלים מוסר לבנו ולרועה	(ג) קנין שביתת כלים
שיש שני רועים ושני בנים ולא ידוע מעיו"ט למי למסור			
לחומר: למקום שכולם יכולים ללכת		כלים בבית המשפחה אם אינם מיוחדים לאחד אם מיוחדים לאחד מהם	
שהוא נחשב בעלים			
שבכניסת יו"ט היה בבעלות המשאיל		השואל כלי ביו"ט	(ד) כנ"ל
שבכניסת יו"ט היה בבעלות השואל		השואל מעיו"ט	
לחומר אחרי שתיהן, שמעורבין משתיהן		המערכת מים תבלין ומלח בעיסה ולר' יהודה במים	
דמים אינם חשובים			
כי יש בה ממש		גחלת	(ה) כנ"ל
כי אין בה ממש		שלהבת	
כי יש בה ממש		גחלת של הקדש	
כי אין בה ממש		שלהבת של הקדש	
		מים שבבור: של יחיד של העיר של עולי בבל	
ואלפיים מחוץ לעיר			
שאין להם בעלים, והזוכה קובע			
ואם לא עירב לשם א"א להביא לו מהם		היו פירותיו בעיר אחרת	
כי הוא עירב והמביאים ג"כ עירבו		אם עירב בעל הפירות	

כי קנו שביתה כרגלי הנותן		אורח שקבל מנה ביו"ט	(ז)
כי קנו שביתה כרגלי המקבל		אם זיכה להם מעיו"ט	
שלא היה דעתו עליהן		בהמות שלו שאין לנות בעיר	
שהיה דעתו עליהן		בהמות שלו שבאות ללון בעיר	

סליק מסכת ביצה